

cessum Gallicanum Imperio præferens, privatamque vivendi rationem amplexus, ultro coronam alii cessit: Cæterum & in antiquiori Historiâ quædam, veruntamen, ut jam dictum, rariora exempla occurrunt, interquæ illustre est in sacris literis Davidis Israelitarum Regis, cum Regnum Salomoni filio senex traderet, causis gravissimis & urgentissimis inductus. Oziam Judæ Regem, num huc referre debeam, causâ lepræ administratione regni decedere coactum, quæ filio Jothamo commissa est, jure dubitaverim, scriptura illos annos non filio, sed Patri tribuente, ut vicaria filii gubernatio intelligi possit. 2. Reg. 15. & 2. Chron. 26. In Historia civili obvius est Bamba Rex Hispaniæ, qui, ut ex *Luca Tudensi* refert *Bzovius* ad annum DCL. dimisso diademate monasterium intravit, & ejusdem seculi anno LXXXIX. Ceadvalla Rex occidentalium Saxonum in Angliâ, qui relicto regno Romam migravit, ibique religiosam vitam agere cœpit, ambo videlicet superstitione ducti.

Hæc vero ad nostrum institutum non magnopere faciunt, quibus id solum negotii futurum est, ut de *Abdicatione Imperij Romano-Germanici à Carolo V. Imperatore factâ*, disseramus, ab hypothesi ad thesin quædam traducentes: de quo argumento disputationem Academicam, non elaboratum opus pollicemur.

CAPUT I.

Quæri potest, *Utrum Imperator abdicare se possit Imperio?* nec omnino spernendæ rationes in utramque partem afferuntur; sunt, qui simpliciter id concedunt, Imperatorem quando & quoties velit, Imperio renunciare posse, & potissimum narrantur exemplis, quod Augustus, teste *Suetonio in ejus vita. c. 28.* decedere Principatu voluerit, & Tiberius, utrum Imperium retineret, dubitaverit, ex *Tacito Ann. 1. 2. & Suetonio in hujus vita. c. 24.* quanquam hi deposito principatu simul etiam republ. i. e. senatui Populoque Romano antiqua jura, aut simulaverunt sese reddituros, aut, si abesset simulatio, dulcedine imperii, metuve periculi sorti privatæ imminantis, vinci se passi sunt. *vid. Dion.*

